

หลวงพ่อขอม (พระครูอุภัยภาดาทร)

ประวัติ หลวงพ่อขอม (พระครูอุภัยภาดาทร) วัดไฟโรงัว

ไกลออกไปจากเมืองหลวง เมื่อหลายสิบปีที่แล้ว บริเวณทุ่งแถบนั้นเต็มไปด้วยต้นข้าวที่กำลังออกรวงเหลืองอร่าม ข้าวแต่ละรวงแบ่งบานและอวบโต จนลำต้นไม่อาจทานน้ำหนักของเมล็ดข้าวได้ ต้องโน้มตัวทอดลงสู่พื้นดิน บริเวณนั้นมีชื่อเรียกว่า "บ้านไผ่เดาะ" อยู่ในตำบลบางตะเคียน อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดนี้เองนับแล้วคืออยู่ข้าวอยู่น้ำ ของเมืองไทยก็คงไม่ผิด

บ้านไผ่เดาะ เป็นชุมชนที่หนาแน่นพอสมควร อาชีพหลักของผู้คนที่นี่คือการทำนา อันเป็นอาชีพดั้งเดิมที่บรรพบุรุษมอบให้ไว้ เนื่องจากเป็นดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ ทำนาได้ผลมากมาย ความสงบสุขจึงมีให้เห็นอยู่ทั่วไป ณ ที่นี้แหละ คือถิ่นกำเนิดของเด็กคนหนึ่ง

หลวงพ่อขอม (พระครูอุภัยภาดาทร)

ที่มีชื่อว่า "เป้า" เด็กชายเป้าผู้นี้เมื่อเติบโตใหญ่ได้กลายเป็นผู้ที่ได้รับการกล่าวขวัญถึงอย่างมาก
น้อยคนนักที่จะไม่รู้จัก แต่ก่อนที่จะถึงเวลานั้นขอให้เราย้อนกลับไปสู่ครั้งปฐมวัยของเด็กน้อย
ผู้นี้กันเถอะ

เด็กชายเป้าเป็นบุตรของชาวนาโดยตรงผู้หนึ่ง บิดาชื่อว่า "นายช่าง" มารดาชื่อว่า "นางเปรม"
มีพี่น้องรวมทั้งสิ้น ๘ คน เป้าเป็นบุตรคนที่ ๕ เมื่อเป้าเกิดทั้งพ่อแม่ญาติพี่น้อง ก็รู้ว่าเป้าไม่ใช่
คนแข็งแรงอะไรนัก เพราะเป้าเป็นเด็กผอม พุงป่อง และเจ็บบ่อยๆ แดๆ เสมอแต่ว่าอาการ
นั้นก็ไม่นักหนาอะไร คงเลี้ยงดูกันได้เรื่อยมา

ชีวิตในวัยเด็กนั้นเป้าก็เหมือนกับเด็กอื่นๆทั่วไป คือชอบเล่นฝุ่นสนุกซุกซนตะลอนๆ ไปตาม
ชายทุ่งและดำผุดดำว่ายอยู่ในคลองบึงที่ไม่ห่างจากบ้านนัก ทั้งๆที่เป็นเด็กซึ่งพ่อแม่อกจะ

เป็นห่วงอยู่ เพราะเกรงว่าโรคภัยจะแทรกแซง เนื่องจากความอ่อนแอ แต่เป๋าก็คงซุกซน และเจริญวัยเรื่อยมา พร้อมกับอายุที่เพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ เป๋าก็เริ่มมีภาระเล็กๆน้อยๆ คือติดตามผู้ใหญ่ออกไปทำนา ตามแรงความสามารถเท่าที่จะทำได้ ซึ่งก็ถือว่าเป็นการสอนวิชาชีพที่จะกลายเป็นสมบัติติดตัวไปวันข้างหน้าอีก วิธีหนึ่ง

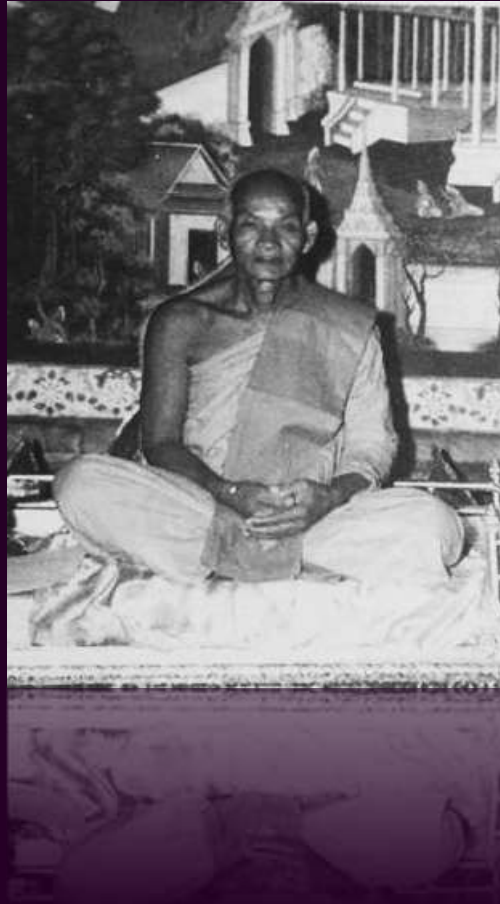
แต่กับพ่อกับแม่ของเป๋าก็คิดไปไกลกว่านั้นอีก คือชีวิตของชาวนาจจะมีอะไรไปมากกว่าตื่นเช้าออกสู่ทุ่งกว้าง เย็นลงก็กลับบ้าน วิชาความรู้อื่นนั้นคงไม่มี ในเมื่อหาเวลาที่จะร่ำเรียนไม่ได้ ความคิดที่วูบขึ้นมาเช่นนั้น ในขณะนั้นทำให้พ่อแม่ของเป๋าคัดสินใจส่งลูกชายน้อยๆ ไปขอรับวิชาความรู้ จากแหล่งรวมของสรรพวิชาทั้งหลาย นั่นก็คือวัด วัดแรกที่เป๋าคิดจะร่ำเรียนคือวัดใกล้ๆบ้านนั่นเอง เป๋าก็ได้รับรู้ธรรมเนียมใหม่ กล่าวคือเป๋าคงต้องใช้ประณิบัติพระภิกษุผู้เป็นอาจารย์ด้วยหลังจากเลิกเรียนแล้ว ซึ่งก็ทำให้เด็กน้อยเบื่อหน่ายไม่ การรับใช้อาจารย์ก็เหมือนกับรับใช้พ่อแม่ ดังนั้นเป๋าก็จึงมิได้รังเกียจ ตรงกันข้ามกลับมีความกระตือรือร้น เมื่ออาจารย์เรียกหาความรู้ในด้านอ่านออกเขียนภาษาไทยของเด็กชายเป๋าก็ก้าว หน้าไปอย่างรวดเร็วอ่านเขียนได้คล่องแคล่ว และด้วยความกระตือรือร้นของเด็กผู้นี้ ทำให้อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาบังเกิดความเมตตา สอนเด็กชายเป๋าคือให้รู้จักอ่านเขียนภาษาขอมต่อไป

ว่ากันว่าใครก็ตามในสมัยนั้นยุคนั้น ถ้าเรียนภาษาขอมก็ถือว่าเป็นการเรียนในชั้นสูง แต่เรียนไปได้ไม่นาน จำต้องย้ายวัดเพื่อการศึกษาต่อไป ตามธรรมเนียมของนักเรียนใหม่ พระอาจารย์จะปล่อยให้ผ่านไปไม่ได้ เป๋าก็ต้องย้อนเรียนภาษาไทยอีกครั้งเป็นการทบทวน ดูเหมือนว่าความรู้ในภาษาไทยที่เป๋ามีอยู่แล้วจะเป็นที่รับรองของพระอาจารย์ เป๋าก็ได้ก้าวต่อไปสู่ชั้นสูงคือเรียนภาษาขอมอีกครั้ง

ในครั้งนี้ได้ก็น้อยผู้นี้ได้แสดงความสามารถ ให้ประจักษ์อีกครั้งหนึ่งเพราะใช้เวลาไม่นาน เป้าก็อ่านหนังสือขอมเลยหน้าเด็กๆรุ่นเดียวกัน จนเป็นที่เลื่องลือยกย่อง อาจารย์เองก็ถึงกับออกปากชมไม่ขาดปากเลย เพื่อนๆของเป้าถึงกับออกปากอย่างล้อเลียน เป้าน่าจะกลัวไม่ใช่คนไทย แต่เป็นขอม จึงอ่านเขียนหนังสือขอมได้คล่องแคล่วนัก และแล้วฉายาว่า "ขอม" ก็ปรากฏขึ้นตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา แต่เมื่อเรียกกันไปนานๆ ชื่อเป้าก็ชักเลือนหายไปทุกที เพื่อนฝูงและผู้รู้จักมักคุ้นตลอดจนคนที่สูงอายุกว่า ต่างยอมรับเอาฉายาขอมเข้าไว้อย่างสะดวกปากคำหนึ่งก็ขอมสองคำก็ขอม ที่สุดชื่อเป้าอันเป็นชื่อเดิมของเด็กน้อยผู้นี้ ก็สูญหายไปจากปากอย่างเด็ดขาด กลายเป็นเด็กชายขอมขึ้นมาแทนที่

กล่าวถึงการศึกษาที่วัด อันเสมือนโรงเรียนสำหรับยุคนั้น เปรียบได้กับการศึกษาของนักเรียนประจำในยุคนี้ กล่าวคือต้องพำนักอยู่ที่วัดตลอดไป โดยมีอาจารย์ที่เป็นทั้งครูและผู้ปกครองไปพร้อมๆกัน แต่นั่นก็หาใช่ว่านักเรียนของวัดจะไม่มีโอกาสได้กลับบ้าน ที่จริงเมื่อถึงเวลาอันสมควร นักเรียนวัดก็กลับบ้านกันทั้งนั้น เป้า หรือบัดนี้มีชื่อใหม่ตามความนิยมว่า "ขอม" ก็กลับบ้านเหมือนกัน เมื่อถึงบ้านความสนุกสนานแบบเดิมๆ ที่เป้าเคยเล่นซุกซนก็หายไป

เป้าหรือขอมกลายเป็นเด็กที่มีระเบียบรู้จักการปรนนิบัติรับใช้ผู้สูงอายุกว่า การพูดจาก็ฉลาดฉลาดอ่านจะอ่านจะเขียนก็คล่องแคล่ว สร้างความชื่นใจให้กับผู้ที่เป็นพ่อแม่เป็นอย่างยิ่ง จนทำให้นายช่างและนางเปรมลงความเห็นพ้องต้องกันว่า ตนนั้นได้แก้วไว้ในมือแล้วสมควรที่จะได้รับการเจียรไนต่อไป ดังนั้นหลังจากที่ศึกษาอยู่ ณ วัดบางสามได้ระยะหนึ่ง ขอมก็ถูกส่งตัวเข้ากรุงซึ่งเป็นการเผชิญชีวิตครั้งใหญ่สำหรับเด็กเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่เคยจากบ้านไปไหนไกล

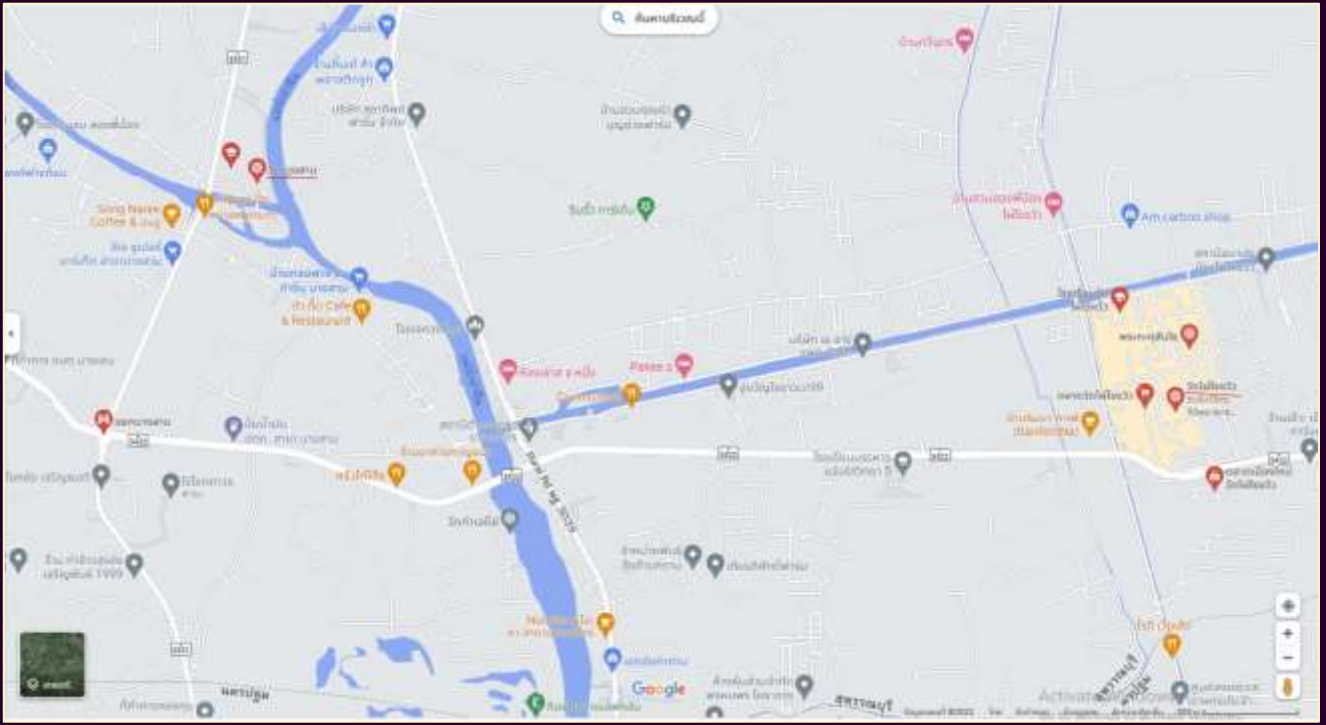
เกินกว่าวัดบางสาม แต่การไปครั้งนี้หมายถึงอนาคตที่จะชี้บอกว่า ต่อไปจะได้เป็นเจ้าของคน คน ดังคำเปรียบเทียบกับผู้ใหญ่ชอบพูดกันหรือไม่ แทนที่จะเป็นเพียงชาวไร่ชาวนาดังบรรพบุรุษของตน และแน่ละกรุงเทพฯ ช่างเป็นคำที่หวานหูเสียนี้กระไร สวรรค์สำหรับทุกคน ใครได้ไปแล้วมักไม่ยอมกลับกัน

ขอมถูกพ่อแม่พามาฝากไว้วัดสระเกศ เนื่องจากมีภิกษุที่รู้จักคุ้นเคยกับทางบ้านจำพรรษาอยู่ที่นั่น วัดสระเกศก็เลยได้เป็นบ้านที่สองของเด็กชายขอม พร้อมกับกับการเข้าโรงเรียนประถมศึกษาซึ่งตั้งอยู่ที่วัดนั้นด้วย บัดนี้แทนที่จะเรียนแบบแผนเก่า แต่ขอมได้เรียนหลักสูตรการศึกษา แบบใหม่ที่หลวงท่านกำหนดให้อนุชนได้เล่าเรียน ชีวิตอันเป็นประจำวันของขอมในกรุงเทพฯ ก็เริ่มต้นด้วยการตื่นแต่เช้าตรู่ หาอาหารใส่ปากใส่ท้องแต่พออิ่ม แล้วก็มุ่งหน้าไป

ยังโรงเรียน คร่ำเคร่งอยู่กับการเรียนไปจนบ้ายคล้อยจึงกลับวัด คอยปรนนิบัติรับใช้พระอาจารย์ที่ขอมอาศัยอยู่ด้วย และได้อาศัยข้าวกันบาตรของพระอาจารย์นั่นเอง เป็นอาหารยังชีพเรื่อยมา

เวลาผ่านไปจากวันเป็นสัปดาห์ จากสัปดาห์เป็นเดือน และจากเดือนเป็นปี ขอมคงปฏิบัติตนเสมอต้นเสมอปลายกับการศึกษา ขณะที่การรับใช้พระอาจารย์ก็รักษาไว้มิให้ขาดตกบกพร่อง เป็นอยู่เช่นนี้ล่วงได้ ๓ ปี ขอมจบการศึกษาในชั้นประถมปีที่ ๓ ก็เดินทางกลับสู่อ้อมอกของพ่อแม่อีกครั้งหนึ่ง ขอมกลับบ้านอย่างคนที่ไม่ซบตัวในเมืองหลวงมาแล้ว เมื่ออย่างก้าวไปที่ใดก็มีแต่คนนิยมชมชอบ จะพูดจาก็มีคนนับถือ และแม้ว่าชีวิตเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่ม ซึ่งก็หมายถึงวัยแห่งความกระตือรือร้น และการเที่ยวเตร่สนุกสนานเฮฮาไปกับเพื่อนฝูง และสาวพินบ้านเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ตาม แต่หนุ่มน้อยขอมก็ไม่ยอมปล่อยให้ล่องลอยไปเกินกว่าขอบเขตสิ่งที่ขอมคิดมากในขณะนั้นคือ ทำนาช่วยภรรยาของพ่อแม่ แต่เรานั้นหาได้เป็นคนโดยสมบูรณ์ไม่ หากยังไม่ได้บวชเรียน ดังนั้นเมื่อขอมอายุครบบวช พ่อแม่ก็จัดการบวชให้ที่วัดบางสามอันเป็นวัดใกล้บ้านและสถานศึกษาเดิมของขอม เพราะระยะเวลาที่ขอมมีนิสัยไปในทางรักสันโดษ ชอบพินิจพิเคราะห์ตรึกตรองต่างกว่าเพื่อนวัยเดียวกันคนอื่นๆ

พิธีอุปสมบทขอมจัดทำกันอย่างเต็มที่เท่าที่ฐานะจะอำนวยได้ และท่ามกลางความชื่นชมของทุกคนเนื่องจากพ่อแม่ของขอมเป็นผู้ที่กว้างขวางมี คนไปมาคบหาด้วยจำนวนมาก การบวชคราวนี้จึงมี พระครูวินยานุโยคแห่งวัดสองพี่น้อง เป็นองค์อุปัชฌาย์ พระอาจารย์กอนวัดบางสาม เป็นกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์เผือก วัดบางซอ เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ขอมได้รับฉายาที่พระอุปัชฌาย์ตั้งให้คือ "อนิโฆภิกขุ"

แผนที่แสดงที่ตั้งวัดบางสาม วัดไผ่โรงวัว

นวกะภิกษุอนิโฆ หรือเด็กชายเป่าที่เพื่อนๆ เรียกกันว่า "ขอม" ก็ได้ก้าวเข้าสู่ร่มกาสาวพัตร์ ตั้งแต่บัดนั้น พระขอม หรือ อนิโฆภิกษุ เมื่อจำพรรษาอยู่ที่วัดบางสามก็ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาพระธรรมวินัยด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง และได้ปฏิบัติตนในในศีลจารวัตร เป็นอย่างดีอยู่หลายปี จนกระทั่งเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงก็มาถึง ยังมีสำนักสงฆ์สร้างขึ้นมาใหม่แห่งหนึ่ง มีชื่อเรียกตามความนิยมของชาวบ้านว่า "วัดไผ่โรงวัว" ที่นี่ไม่มีสมภารเจ้าวัด บรรดาชาวบ้านย่านนั้นซึ่งจับตาดูพระขอมมาตั้งแต่ต้น ลงความเห็นพ้องต้องกันว่า ผู้ที่สมควรได้ตำแหน่งสมภารวัดใหม่ นี้ไม่มีท่านใดเหมาะสมเท่าพระขอม เมื่อลงความเห็นกันดังนี้ ต่างก็พากันไปนิมนต์ อนิโฆภิกษุ หรือพระขอม ให้ไปจำพรรษาอยู่ที่วัดไผ่โรงวัวก่อน พระขอมซึ่งเคยเป็นที่คุ้นเคยกับพุทธบริษัทที่นั่นไม่อาจขัดศรัทธาได้ จึงได้ย้ายไปจำพรรษาอยู่ที่วัดนั้นเป็นเวลา ๒ ปี

แผนที่ตั้ง วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ สุพรรณบุรี

ชีวิตของท่านอภิรักษ์ในช่วงนี้ หากจะขาดก็คือขาดสถานศึกษาเล่าเรียน เพราะวัดไผ่โรงวัว เป็นวัดใหม่ ขาดสถานศึกษาเล่าเรียน สิ่งนี้ทำให้พระขอมได้พิจารณาตนเองและเห็นว่าอัน ธรรมวินัยของพระศาสนา นั้น ท่านยังเข้าไม่ถึงพอที่จะเป็นสมภารเจวัดได้ หากผู้ศรัทธายัง ประสงค์จะให้ท่านเป็นผู้นำของวัดนี้อยู่ ท่านก็จำต้องเสาะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ดังนั้นท่าน จึงขอย้ายไปจำพรรษาที่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ ซึ่งอยู่ในตัวเมืองสุพรรณบุรี แล้วไปศึกษา พระปริยัติธรรมที่วัดประตูลำไยใกล้ๆกับวัดพระศรีรัตนมหาธาตุ ที่ท่านจำพรรษาอยู่นั่นเอง การศึกษาพระปริยัติธรรมของพระขอมดำเนินไป 3 ปี ก็สอบไล่ได้นักธรรมชั้นเอก อันเป็น ความรู้ชั้นเถรภูมิ

คราวนี้ท่านกลับมาสู่วัดไผ่โรงวัวอีกครั้งหนึ่งอย่างสมภาคภูมิ กลับมาอย่างผู้พร้อมที่จะบริหาร กิจให้พระศาสนาเต็มที่ ดังได้กล่าวมาแล้วว่าวัดไผ่โรงวัวเป็นวัดใหม่ ความใหม่นี้เอง เป็น ความใหม่ที่ยังไม่ถึงพร้อมกล่าวง่าย ๆ คือไม่มีอะไรเป็นขั้นเป็นอัน กฎที่อยู่ว่าจำพรรษาของภิกษุ

สามเณร ก็เป็นกระตือบมุงจากเก่าๆ มีอยู่เพียง ๒ หลัง ศาลาการเปรียญที่จะเป็นที่บำเพ็ญกุศลของทายก ทายิกา เป็นเพียงโรงทำด้วยไม้ไผ่หลังคามุงจาก อาศัยพื้นดินเป็นพื้นของศาลาน่าอนาถใจยิ่ง

ภาระของพระขอม คือปรับปรุงศาสนาสถานแห่งนี้ให้น่าพักพิง สมกับเป็นวัดเสียก่อน เพื่อจะได้เป็นหนทางนำไปซึ่งการปรับปรุงจิตใจของชาวบ้านผู้ศรัทธาเป็นขั้นที่สอง และเนื่องจากบรรดาชาวบ้านต่างก็มีศรัทธาพระขอมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว งานปรับปรุงก่อสร้างขั้นแรกจึงผ่านไปได้ไม่ยาก เริ่มด้วยการถมดิน ไม้ให้น้ำท่วมวัดได้ เพราะบริเวณดังกล่าวนี้เป็นที่ลุ่มมาก ถึงฤดูฝนคราใดน้ำท่วมทุกปีและท่วมมากขนาดเรือยนต์เรือแจวแล่นถึงกุฏิได้ เมื่อถมดินเสร็จท่านได้จัดการขุดสระน้ำสำหรับเป็นที่สงน้ำของพระภิกษุ สามเณร และเพื่อชาวบ้านทั้งหลายจะได้อาศัยอาบกินโดยทั่วไป แล้วซ่อมกุฏิที่ชำรุด ทรวดโถม สร้างศาลาการเปรียญ สร้างโบสถ์ จัดสรรให้เหมาะสมเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงาม สมกับคำว่า "วัด" ศรัทธาของประชาชนก็เพิ่มมากขึ้น

นับแต่พระขอม สละเพศฆราวาสมาสู่พระพุทธศาสนา ท่านมีความตั้งใจมั่น ดังที่เรียกว่า มโนปณิธาน เรื่องนี้ท่านกล่าวกับผู้ใกล้ชิดว่า "..อาตมาได้ฟังพระท่านเทศน์ว่า บุคคลผู้ใดเลื่อมใสได้สร้างพระพุทธรูปจะเล็กเท่าต้นคากี้ดี โตกว่าต้นคากี้ดี ผู้นั้นจะได้เป็นพรหมเป็นอินทร์ หมื่นชาติ แสนชาติ ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ก็จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ หมื่นชาติแสนชาติ ผู้นั้นจะไม่เป็นผู้ตกต่ำเลยจนตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน ถ้าผู้ใดสร้างพระพุทธรูปด้วยทองคำ ผู้นั้นจะได้เกิดเป็นองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า.." ด้วยมโนปณิธานนี้เองทำให้ท่านขอมคิดเริ่มสร้างพระพุทธรูปด้วยทองสัมฤทธิ์ ที่ใหญ่ที่สุดในโลก พ.ศ. ๒๕๑๒ ท่านขอมก็เริ่มบอกบุญแก่

พระพุทธรโคตม

ญาติโยมใช้เวลา ๒ ปีกว่าจะเริ่มสร้างได้ เนื่องจากเป็นงานใหญ่นั่นเอง ถึงต้องใช้เวลาสร้างทั้งหมด ๑๒ ปี ด้วยกัน จะแล้วเสร็จ พ.ศ. ๑๕๑๒ หลังจากนั้นท่านขอมก็เริ่มสร้างสิ่งก่อสร้างอีกหลายอย่าง อาทิเช่น สังเวชนียสถาน ๔ ตำบล แดนสวรรค์ นรกภูมิ เมืองกบิลพัสดุ์และอีกหลายๆ อย่างด้วยกัน ดังที่เป็นกันอยู่เท่าทุกวันนี้

ถ้าถามว่าหลวงพ่อขอมจะสร้างสิ่งก่อสร้างไว้มากมายเพื่ออะไร ท่านก็ตอบว่า อาตมาสร้างไว้เพื่อให้ผู้ศรัทธาและอนุชนรุ่นหลัง ได้ศึกษาเรื่องราวของพุทธประวัติ นอกจากงานก่อสร้างแล้วหลวงพ่อขอมท่านก็ยังเป็นนักเขียน นักแต่งที่มีความสามารถไม่ยิ่งไม่หย่อนไปกว่าด้านงานก่อสร้าง ผลงานของท่านปรากฏอยู่หลายเรื่องเฉพาะที่จัดพิมพ์แจกเป็นธรรมทานไปแล้วก็มีเรื่อง ธรรมชุตเถื่อน พุทธไกรฤกษ์ สมณะและวิปัสสนา

จนมาถึงวันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ เวลา ๑๖.๔๕ น. หลวงพ่อขอมก็มรณภาพลงด้วยโรคหัวใจล้มเหลว รวมสิริอายุ ๘๘ ปี ๖๘ พรรษา ทำให้นึกถึงคำปฏิญาณของท่านอนิโซ ที่กล่าวไว้ ๕ ข้อ คือ

๑. ชีวิตของเราที่เหลือขอช่วยพระพุทธองค์ไปจนตาย
๒. เมื่อมีชีวิตอยู่ ถ้าเรามีเงิน ส่วนตัวสัก ๑ บาท เราก็จะอายุพุทธบริษัทเป็นอย่างยิ่ง
๓. เราจะให้รูปพระองค์เคลื่อนไปในพื้นธรณี
๔. โอ..โลกนี้ ไม่ใช่ของฉัน
๕. เราต้องตาย ตายใต้ผ้าเหลืองของเรา

บัดนี้ท่านอนิโซนั้น ได้ทำคำปฏิญาณของท่านได้สมบูรณ์แล้วทุกประการ ท่านพระครูผู้นี้เป็นใครไปไม่ได้นอกจากเด็กชายเป๋อในอดีต ซึ่งบัดนี้สละทุกสิ่งเพื่อเจริญรอยตามบาทพระพุทธองค์ ท่านคือศิษย์พระคณาต ผู้มุ่งมั่น

พระลีลากำแพงศอก หลวงพ่อขอม

พระลีลากำแพงศอก หลวงพ่อขอม วัดไผ่โรงวัว (วัดโพธาราม) เป็นพระปางลีลาในซุ้มเรือนแก้ว ศิลปะสุโขทัย มีความอ่อนช้อย และงดงาม เนื้อชิน สูงประมาณ 1 ศอก เข้าพิธีปลุกโดยหลวงพ่อขอม ที่วัดโพธาราม สุพรรณบุรี ปี พ.ศ. 2505

วัดไผ่โรงวัว สุพรรณบุรี

วัดไผ่โรงวัว ตั้งอยู่ที่ ๑๑๘ หมู่ ๑๑ ต.บางตาเถร อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี

ประเภทวัด วัตรราชฎ์ (มหานิกาย)

ตั้งวัดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๙

อาณาเขต ทิศเหนือติดคลองพระยาบรรลือ ทิศใต้ติดถนนทางหลวงหมายเลข ๓๔๒๒ ลาดบัวหลวง - สองพี่น้อง ทิศตะวันออกติดหมู่บ้านไผ่โรงวัว ทิศตะวันตกติดโรงเรียนวัดไผ่โรงวัว และที่นาของชาวบ้านไผ่โรงวัว

เดิมคลองพระยาบรรลือยังมีได้ขุดเป็นแต่ร่องน้ำที่ศไต้จากไผ่ตาแบ้เรียกปากคลองยายบัว (แยกจากแม่น้ำท่าจีน) ถึงตลาดบัวห้ว้น ต่อมาเมื่อโครงการขุดลอกคลองใน พ.ศ. ๒๔๘๐ ประชาชนเริ่มอพยพมาอยู่ที่ริมฝั่งคลองมากขึ้นตามลำดับ

บริเวณที่ตั้งวัดปัจจุบันนี้ แต่ก่อนมีแต่หญ้าคา และดงกอไผ่ ชาวบ้านนำฝูงโคที่เลี้ยงมาพัก และอาศัยดงไผ่นี้ เป็นที่อยู่ ครั้งแรกมีพระชื่อ พระรุ่ง ฐุดงค์มาอยู่ พระรุ่งนี้เมื่อเป็นฆราวาส เป็นเพื่อนกับนายสอน ซึ่งบ้านอยู่ ที่บ้านไผ่โรงวัวนี้ หมู่บ้านไผ่นี้เป็นที่ของนายชู ๒๐ไร่ ให้เป็นที่พักสงฆ์ พระรุ่งมาอยู่ได้ ๑ ปีกว่า ก็จาริกจากไป

ชาวบ้านไผ่ ซึ่งมี นายสุข สุวรรณศรี , ผู้ใหญ่สุด วัชวงษ์ , นายบุตร , นายพุฒ , และนายสอน ได้ไปนิมนต์พระขอม (หลวงพ่อขอม) จากวัดบางสาม ให้มาอยู่ที่สำนักสงฆ์นี้ พระขอม

ได้มาพร้อมกับพระขาว ซึ่งมีพรรษามากกว่าพระขอม มาอยู่ด้วยกัน พ.ศ. ๒๔๗๒ ณ สำนักสงฆ์บ้านไผ่โรงวัว อยู่ได้ ๑ ปี พระขอม (หลวงพ่อขอม) ได้กลับไปเรียนพระปริยัติธรรมที่วัดพระศรีมหาธาตุ อ.เมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ๖ ปี จบ น.ธ.เอก

ส่วนทางสำนักสงฆ์บ้านไผ่โรงวัว เมื่อพระขอมไปเรียนพระปริยัติธรรมที่ตัวจังหวัดสุพรรณบุรี พระขาวปกครองสำนักสงฆ์บ้านไผ่โรงวัวได้ ๕ ปี ก็ลาสิกขาบท ได้มีพระรอด มาเป็นหัวหน้าคณะสงฆ์ต่อได้ ๑ ปี ก็ลาสิกขาบท และได้มีพระเงินมาอยู่ต่อ

ชาวบ้านไผ่โรงวัว จึงได้ไปนิมนต์ พระขอม (หลวงพ่อขอม) ที่วัดพระศรีมหาธาตุสุพรรณบุรี มาอยู่ประจำ พ.ศ. ๒๔๗๙ พระขอม (หลวงพ่อขอม) ได้บุกเบิกก่อสร้างพัฒนา วัดไผ่โรงวัว มาจากเนื้อที่ ๒๐ ไร่ ขยายต่อจนมีเนื้อที่ตั้งวัด ๒๔๘ ไร่ ๑ งาน ๒๑ ตารางวา (มีโฉนด) มีที่ธรณีสงฆ์ ๒๐ ไร่ (มีโฉนด)

ได้รับวิสุงคามสีมา วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๙ ตั้งชื่อวัดตามการปกครองคณะสงฆ์ว่า วัดโพธาราม แต่ชาวบ้านก็ยังเรียกว่าวัดไผ่โรงวัวกันติดปาก มาเปลี่ยนชื่อจาก วัดโพธาราม เป็นชื่อ วัดไผ่โรงวัว ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓

ปัจจุบันเนื้อที่ตั้งวัด ถูกทางหลวงสายเลขหมาย ๓๔๒๒ ลาดบัวหลวง – สองพี่น้อง ตัดผ่าน ถูกเวนคืนเป็น ชาติกรรม จำนวน ๓ ไร่ ๒ งาน ๔.๙ ตารางวา ปัจจุบันจึงเหลือพื้นที่ตั้งวัด จำนวน ๒๔๔ ไร่ ๓ งาน ๑๗.๙ ตารางวา

วัดไผ่โรงวัว พื้นที่ตั้งวัด แบ่งเป็น ๒ เขต

เขตพุทธาวาส ทิศตะวันออกของวัด บริเวณเนื้อที่ ๑๐๗ ไร่ เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปปางมารวิชัย สมเด็จพระพุทธโคดม หลวงพ่อขอมเป็นผู้นำสร้าง เริ่มงาน พ.ศ. ๒๕๐๐ - ๒๕๑๒ หน้าตักกว้าง ๑๐.๒๕ เมตร สูงเฉพาองค์พระ ๑๔ เมตร รวมทั้งบัลลังก์ ๒๖ เมตร สร้างด้วยเนื้อทองสัมฤทธิ์ น้ำหนักประมาณ ๕๐ ตัน พ.ศ. ๒๕๑๒ ทูลเชิญในหลวงรัชกาลที่ ๙ เสด็จมาทรงสวม พระเกตุ

เสด็จพระราชดำเนินวัดโพธาราม (วัดไผ่โรงวัว)

วันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2512

วงล้อพระธรรมจักร หล่อด้วยทองเหลืองขนาดใหญ่ มีพุทธบริษัททั้ง ๔

สี่เหล่าชาวพุทธะ องค์เฮย
รวมกลุ่มรวมตั้งกอง จักรไฉ
พลังพร้อมตั้งอภินิหาร จักรรัตนินา
จักรพระเจ้าจักได้ ก้าวหน้า พาเจริญ

สถานที่ทางพระพุทธประวัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่ทรงประสูติ จำลอง เมืองกบิลพัสดุ์ จนถึงทรงพระนิพพาน จำลองสังเวชนียสถานทั้ง ๔ ตำบล สถานที่ทรง ประสูติ สถานที่ทรงตรัสรู้ สถานที่ทรงแสดงพระธรรมจักร และสถานที่ทรงปรินิพพาน

๑ สถานที่ประสูติของเจ้าชายสิทธัตถะ ผู้ซึ่งต่อมาตรัสรู้เป็นพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธ เจ้า ตั้งอยู่ที่อำเภอไทรวา แคว้นอูฐ ประเทศเนปาล

๒ พุทธคยานับเป็นพุทธสังเวชนียสถานที่สำคัญที่สุดและเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของชาวพุทธทั่วโลกเพราะเป็นจุดเริ่มต้นของพระพุทธศาสนา โดยเป็นสถานที่ที่เจ้าชายสิทธัตถะตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นสมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า นับเป็นเวลากว่า 2,500 ปีที่สถานที่แห่งนี้เป็นศูนย์รวมของจุดหมายในการแสวงบุญของชาวพุทธผู้มีศรัทธาทั่วโลก พุทธคยา มีชื่อเรียกอีกชื่อว่า วัดมหาโพธิ์ (อังกฤษ: Mahabodhi Temple) ตั้งอยู่ที่จังหวัดคยา รัฐพิหาร ประเทศอินเดีย ห่างจากริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา 350 เมตร

๓ สถานที่แสดงปฐมเทศนา ตั้งห่างจากเมืองพาราณสี เมืองศูนย์กลางทางศาสนาของศาสนาฮินดู ไปทางเหนือราวเก้ากิโลเมตร อยู่ในรัฐอุตตรประเทศ ประเทศอินเดียในปัจจุบัน หรือ แคว้นมคธ ชมพูทวีป ในสมัยพุทธกาล

๔ สถานที่เสด็จดับขันธปรินิพพานแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งอยู่ที่ตำบลมถากัวร์ อำเภอกุสินคร หรือกาเซีย หรือกาस्या (โรมัน:Kushinagar-Kasia-Kasaya) ในเขตจังหวัดเดวเย หรือ เทวริยา (โรมัน:Devria-Devriya-Kasia-Kasaya) รัฐอุตตรประเทศ ประเทศอินเดีย

เขตสังฆาวาส ทิศตะวันตกของวัด บริเวณเนื้อที่ ๑๔๑ ไร่ เป็นที่อยู่ของพระสงฆ์ บริเวณเขต
นี้เป็นที่ตั้งหอกกลาง เป็นที่เก็บสรีระของหลวงพ่อดม (ผู้นำการก่อสร้างพัฒนาวัดไผ่โรงวัว
ตั้งแต่เริ่มก่อสร้างวัดใหม่ๆ จนถึงมรณะภาพ วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๓๓ มีคำสั่งจำหน่ายวัตถุ
มงคล , ที่รับถวายสังฆทาน ศาลาการเปรียญ ๑ , ๒ , และ ๓ โรงทานหลวงพ่อดม ,
โรงเรียนพระปริยัติธรรม

ที่ตั้งของเมือง นรกภูมิ ในพื้นที่ประมาณ ๔ ไร่ มีเปรต อสุรกาย ต่างๆ สร้าง พ.ศ. ๒๕๑๔
สร้างตามคำภีร์พระมาลัยโปรดสัตว์นรก เป็นคติสอนใจ ในการกระทำชั่ว กระทำบาปจะ
ได้รับผลเช่นไร ฯลฯ ข้อคิด...ชาวพุทธที่มาชมเปรตที่วัดไผ่โรงวัว มี 3 ชั้น

ชาวพุทธชั้นสูง ท่านเป็นผู้อุดมธรรม ท่านไม่มีอะไร ท่านเห็นเป็นกฎของธรรมดา

ชาวพุทธชั้นกลาง ยังมีรักมีชัง กิติบ้างชมบ้างไปตามวิสัย

ชาวพุทธชั้นต่ำ ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ออะไร ได้แต่หัวเราะชอบใจไปตามอารมณ์

เปรตวัดไฟโรงวัว

พระกุกุสันโธ สร้างเมื่อปี พ.ศ. 2518-2523 เป็นพระพุทธรูปขนาดใหญ่ปางมารวิชัย
องค์สีขาว สูง 28 วา 2 ศอก หน้าตักกว้าง 20 วา
ซ้ายมือคือ เจดีย์พุทธคยา ที่จำลองมาจากประเทศอินเดีย

พระวิหารร้อยยอด

ที่มา : วัดไผ่โรงวัว, <http://watpai.thaiddns.com/> , ประวัติอดีตเจ้าอาวาส หลวงพ่อขอม.

วัดไผ่โรงวัว, <http://watpai.thaiddns.com/> , วัดไผ่โรงวัว.

ทำเนียบพระเครื่อง, <https://www.web-pra.com/> , หลวงพ่อขอม วัดไผ่โรงวัว

จ.สุพรรณบุรี.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานสุพรรณบุรี, www.suphan.biz,

วัดไผ่โรงวัว จังหวัดสุพรรณบุรี.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, Thailand Temples, www.thailandtemples.org

วัดไผ่โรงวัว จังหวัดสุพรรณบุรี.

amuletheritage.com